

1. BEGIN MAART, DIT JAAR

Het duurt veel te lang. De stilte is letterlijk adembenemend. Met een onbevredigd gevoel leg ik mijn telefoon voor de zoveelste keer weg. Instagram, Whatsapp en Facebook laten me meedogenloos in de steek. Het zachte dons van haar dekbed, dat ik tot ver over mijn hoofd heb getrokken, biedt me de wattendeken die ik nodig heb. Het weerkaatst het gevoel dat zich sinds een week in mijn hoofd heeft genesteld. Het fietstochtje naar mijn werk vanochtend had ik me kunnen besparen, aangezien ik vrijwel meteen rechtsomkeert maakte. De presentatie over het vergroenen van de buurt moest mijn collega maar op zich nemen. Ik wist dat ik het prima had voorbereid en dat het een kwestie was van door de sheets heen lopen, dat moest haar lukken. Tot zover de wateroverlast in de wijken. Ik had nu een acuut geval van wateroverlast in eigen huis. Thuis kon ik mijn tranen de vrije loop laten. Als ik alleen was tenminste en Job niet meteen in de alarmstand vroeg wat er was of nog erger, zich beperkte tot een begripvolle blik. Mijn onrust zorgt voor een drukkend gevoel op mijn borst. Ik wil weten waar mijn dochter is. Hoe ziet haar appartement eruit? De straten waarover ze loopt, de winkels waar ze haar boodschappen doet, waar ze shopt. Zijn er kroegjes en restaurantjes in de buurt, is het er gezellig? Is hij lief voor haar? Hoe zijn z'n vrienden? Muis, waar ben je? Waar ben je toch?

Mijn gedachten gaan terug naar vorige week. Ik zie ze weer zitten, Jake en Muis, met z'n tweeën op de achterbank. Dotan vulde met overtuiging de overgebleven ruimte in de auto: We're coming home now. Zelden had ik iemand zo letterlijk zien vallen voor de liefde. Net zo heftig was de manier waarop

hij als een oermens haar hart veroverde. Snel, beslist en overdonderend.

De achteruitkijkspiegel maakte me deelgenoot van een intens tafereel. Muis joelde in eerste instantie het lied mee. Jake smoorde de tekst met een zoen die uit zijn tenen kwam. Ze keken elkaar aan, met die speciale blik die je maar zelden in een mensenleven aanschouwt. Dat zijn de momenten waarop je pupillen zo groot en intens zijn, dat je kunt zien wat erachter schuilgaat. Dat je voor een ander staat in al je naakte kwetsbaarheid. Bij heel groot verdriet of, zoals nu, op dit intense moment waarin Muis en Jake tijdelijk één waren. Zijn hand lag op haar dij, net iets te hoog. Het gelukzalige gevoel was onmiddellijk op mij overgesprongen. De gedachte aan het vertrek van Muis schoof ik van me af. Hier zat een supergelukkig kind, ons kind, met een lieve man, op weg naar hun toekomst samen.

‘Ik ben blij dat juist jij Muis meeneemt naar Australië,’ zei ik iets later tegen de ontvoerder van mijn dochter. Het geroezemoes van gehaaste reizigers op Schiphol verdween naar de achtergrond.

Schuldbewust pakte hij me stevig beet: ‘I’m Sorry. I’m really sorry.’

Met een grimas wuifde ik zijn excuses weg. Waarom zou je je verontschuldigen voor een onomkeerbaar proces, dat zich grotendeels buiten jezelf om voltrok?

‘I’ll take good care of her,’ beloofde hij, maar hij keek me daarbij niet aan. Wat was hij overdonderend knap. Het hele plaatje klopte. Donkerblauwe jeans, bruine leren riem. Hetzelfde bruin als van zijn schoenen. Daarover een halflange donkerblauwe wollen jas. De boord van zijn witte overhemd stak mooi af tegen het donkere stoppelbaardje. Zijn korte

haar zat keurig in een scheiding. Inmiddels checkte hij wat nerveus vertrektijd en gate op het scherm dat een paar meter verderop hing.

Muis verdween in Jobs armen. Groter kon het verschil niet zijn. Haar tengere lijfje geleund tegen haar grote, stevige vader. Allebei dezelfde grote, blauwe ogen, dezelfde wipneus. Die van Job was nu verstopt in Muis' lange blonde haar. Muis scheurde zich los voor nog een laatste knuffel met mij. Ze aaide over mijn rug, we wisselden nog één dikke zoen. Daarna lieten we elkaar los. Met blijde haast verlieten de twee de vertrekhal. Een laatste zwaai. Zij samen de ene kant op, Job en ik, armen stevig om elkaar heen, naar de uitgang.

'Tjonge, wat is die gelukkig. Wat zijn die gelukkig,' mompelde ik. Ik had geen traan kunnen laten bij het zien van dat koppie. Wat wil een moeder nog meer?

Job kuste me en hielp me verder op weg. 'Voor ons breken er ook andere tijden aan, schat.' Ik vermoedde dat hij vooral tegen zichzelf praatte. 'Ik ga haar onwijs missen, maar we staan zelf ook voor een mooie uitdaging.'

Onze jarenlang gekoesterde droom kwam inderdaad steeds dichterbij. Verhuizen naar de kust, met de eeuwig rollende zee, het geduldige strand. Hoe fantastisch...